DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W GDAŃSKU

Gdańsk, 15 lutego 1951 — Nr 4 — Poz. 11–14

T R E Ś Ć:

11

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE

Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego

z 20. I. 1951.

o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków morskich.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z 27. III. 1935 o wyjęciu niektórych rodzajów statków morskich spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (DzURP. Nr 25 poz. 175) oraz art. 4 ust. 1 pkt. 2 i art. 6 i 13 dekretu z 5. IX. 1947 o organizacji i zakresie działania władz administracji morskiej (DzURP. Nr 60 poz. 328) zmienionego ustawą z 4. II. 1950 (DzURP. Nr 6 poz. 55) i §§ 1 i 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Żeglugi z 9. XII. 1947 o ustanowieniu urzędów morskich i kapitanatów portów (DzURP. Nr 76 poz. 489) w brzmieniu ustalonym rozoprządzeniem Ministra Żeglugi z 10. IX. 1948 (DzURP. Nr 30 poz. 203) zarządza się co następuje:

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Postanowienia niniejszego rozporządzenia stosuje się do:
1. statków rybackich o pojemności mniej niż 1600 ton rej. brutto,
2. statków używanych w celach niezarobkowych o pojemności mniej niż 1600 ton rej. brutto,
3. statków innych, aniżeli wymienionych w pkt. 1 i 2 o pojemności poniżej 50 ton rej. brutto z wyjątkiem statków, przewożących ponad 12 pasażerów w podróżach międzynarodowych,
4. statków używanych w żegludze przybrzeżnej,
5. statków używanych na wodach osłoniętych i w żegludze portowej.

Postanowieniom tym podlegają również statki żeglugi śródlądowej, przebywające stale w morskich portach handlowych.

§ 2. Nadzór nad stanem bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków wymienionych w § 1 sprawuje Gdański Urząd Morski jako władza inspekcyjna dla bezpieczeństwa statków.

Inspekcję stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego statku przeprowadzają inspektor okrętowy Gdańskiego Urzędu Morskiego, a w części, dotyczącej wyposażenia statku w stałe urządzenia przeciwpożarowe, ich rozmieszczenia i warunków technicznych, jakim winny odpowiadać, — upoważnione instytucje klasyfikacyjne w ramach przepisów własnych. Do wykonywania tych czynności instytucje klasyfikacyjne przystąpią w terminie, który zostanie podany do wiadomości.

Świadectwa bezpieczeństwa przeciwpożarowego, wydawane przez powyższe instytucje klasyfikacyjne, stanowią dokument bezpieczeństwa statku w zakresie jego wyposażenia w stałe instalacje przeciwpożarowe i będą uwzględniane przez władzę inspekcyjną przy wydawaniu karty ewidencyjnej.

Do inspekcji statków, trybu postępowania władzy inspekcyjnej i kosztów mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 6—19 rozporządzenia Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z 19. III. 1946 o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Gd.Dz.Woj. Nr 1 poz. 3), o ile dalsze postanowienia części I rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 3. Do inspekcji periodycznej należy zgłaszać statek, o ile to możliwe, przed przystąpieniem do prac remontowych celem umożliwienia usunięcia braków ujawnionych w czasie inspekcji i wykonania poprawek podczas remontu.

Po wykonaniu poprawek statek powinien być przedstawiony ponownie do inspekcji.

§ 4. Inspekcje stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego obejmują kontrolę:
1. urządzeń konstrukcyjnych przeciwpożarowych, grodzi pożarowych, pokładów, zabezpieczenia ścian, urządzenia wnętrz, wykonanych z materiałów palnych,
2. stałych instalacji przeciwpożarowych jak instalacji tryskaczowych i hydrantowych oraz instalacji gaśniczych parowych i gazowych,
3. pomp i urządzeń do podawania wody,
4. wyposażenia w węże, prądownice i pompy przenośne,
5. wyposażenia w podręczny sprzęt gaśniczy jak gaśnice, hydronetki, skrzynki z piaskiem itp.
6. sprzętu burzącego jak łomów, toporów, wiertarek,
7. sprzętu obrony przeciwpożarowej i gazowej jak hełmów przeciwdymowych i aparatów tlenowych,
8. Sprzętu ochronnego jak rękawic i płacht azbestowych,
9. zabezpieczeń poszczególnych pomieszczeń niebezpiecznych jak maszynowni, zasobni węglowych, ładowni, pomieszczeń załogi i pasażerów, kuchni, magazynów bosmańskich, farbiarni, lampiarni, chłodni, pomieszczeń radio, generatorów bezpieczeństwa (awaryjnych) oraz innych, które władza inspekcyjna uzna za niebezpieczne,
10. zabezpieczenia przewożonych towarów niebezpiecznych,
11. wyszkolenia załogi i oficerów oraz sprawności ich działania w czasie alarmu pożarowego,
12. opracowania i rozmieszczenia rozkładu pożarowego i instrukcji zapobiegania pożarom.

§ 5. Dla umożliwienia przeprowadzenia inspekcji bezpieczeństwa przeciwpożarowego należy przygotować wszystkie urządzenia i sprzęt przeciwpożarowy do oględzin, kontroli i próby. Do inspekcji wstępnej winien być przedstawiony statek w stanie próżnym.

Próby gotowości obrony przeciwpożarowej statku obejmują:
1. sprawdzenie działania instalacji stałych, gaśniczych i alarmowych przez uruchomienie na żądanie pomp i podanie wody, podanie pary gaśniczej do ładowni, włączenie instalacji alarmowych i zapasowych źródeł prądu elektrycznego oraz wyładowanie gaśnic wskazanych przez inspektora.
2. przeprowadzenie alarmu pożarowego zgodnie z rozkładem pożarowym w miejscach wskazanych przez inspektora.

W razie nie wypełnienia powyższych warunków inspekcja nie zostanie przeprowadzona.

§ 6. Władza inspekcyjna może zwolnić niektóre statki od posiadania pewnych urządzeń, wymaganych przepisami niniejszego rozporządzenia, jeżeli
1. statek został zbudowany przed 1. I. 1930, a zastosowanie przepisów nie jest konieczne lub byłoby niemożliwe,
2. ogólny stan bezpieczeństwa przeciwpożarowego jest w/g opinii władzy inspekcyjnej dostateczny.

Zwolnienie musi być zaznaczone w protokole z podaniem urządzeń, od posiadania których statek jest zwolniony, oraz powodów zwolnienia.

§ 7. Po przeprowadzeniu inspekcji bezpieczeństwa przeciwpożarowego statku władza inspekcyjna wystawia poza kartą ewidencyjną oddzielny wykaz sprzętu przeciwpożarowego zawierający rodzaj, ilość i rozmieszczenie sprzętu zgodnie z załącznikiem Nr 1.

Wykaz ten winien być stale przechowywany na statku i przedstawiony na każde żądanie organów kontroli.

Usuwanie przepisanego sprzętu przeciwpożarowego ze statku w czasie jego eksploatacji jest zabronione.

Część II.

Wyposażenie statków w sprzęt przeciwpożarowy.

§ 8. Każdy statek w czasie eksploatacji winien być wyposażony w sprzęt przeciwpożarowy zgodnie z podaną niżej tabelą i załączonymi do niej objaśnieniami.

TABELA WYPOSAŻENIA W

T Y P Y

poz.	rodzaj sprzętu	statki pasażerskie			statki handlowe	holowniki
		przybrzeżne	osłonięte	portowe i wewnętrzne		
		1	2	3	4	5
1	Węże pożarowe T-Tg III „C" (52 mm) 15 mb. patrz obj. poz. 1.	6—15	2—10	2—6	2—6	2—4
2	prądownice patrz obj. poz. 2.	zależnie od	ilości odcinków	węży — jak ilo	ść węży	2
3	gaśnice typ pianowy śniegowy tetrowy patrz obj. poz. 3.	zależnie	od wielkości	i rozplanowania	statku	
4	hydronetki patrz obj. poz. 4	2—6	2—6	1—2	3	2—3
5	wiadra pożarowe z linkami patrz obj. poz. 5	8—12 (4)	6—10 (2)	4—6 (2)	6—10 (2)	4 (2)
6	skrzynki z piaskiem pojemność patrz obj. poz. 6.	1 0,25 m³	1 0,15 m³	1 0,05 m³	1 0,15 m³	1 0,15 m³
7	łopatki do piasku patrz obj. poz. 7.	2	2	2	1	1
8	łomy patrz obj. poz. 8.	2—6	2—4	1—4	2—6	2—4
9	topory ciężkie patrz obj. poz. 9.	2—6	2—4	1—4	2—6	2—4
10	toporki strażackie patrz obj. poz. 10.	1—4	1—2	1	1—4	1
11	rękawice azbestowe patrz obj. poz. 11.	4	2.	1	2	2
12	sprzęt obrony przeciwdymowej patrz obj. poz. 12.	1 hełm p. dym.	2 maski	—	1 maska	--

SPRZĘT PRZECIWPOŻAROWY

S T A T K Ó W

motorówki pilotowe i inne	Pogłębiarki	Statki rybackie			statki żaglowe	jednostki bez napędu mechanicznego
		trawlery	lugry	kutry		
6	7	8	9	10	11	12
1—2	2—10	3—6	3—5	ew. 1	2—4	—
1	jak ilość węży + 1 uniwer.	jak ilość węży ew. 1 uniwer.		—	jak ilość węży	—
ew. 1	2—4	2	2	1	2—4	1 ew.
2 (1)	4—6 (2)	4—6 (2)	4—6 (2)	2 (1)	10—12 (6)	1—2 (1)
1 0,05 m³	1 0,25 m³	1 0,15 m³	1 0,25 m³	1 0,05 m³	1 0,15 m³	—
1	2	1	1	1	1	—
1	2—6	2	2	1	2	1 ew.
1	2—6	2	2	1	2	1 ew.
1	1—4	1—2	1—2	1	1	—
1	2	1	1	—	—	—
—	—	2 maski	ew. 2 maski	—	—	—

Objaśnienia do tabeli ustalenia wyposażenia.

1) Węże pożarowe.

1. Na statkach pasażerskich, używanych w żegludze przybrzeżnej i na wodach osłoniętych, ilość węży należy ustalić tak, aby na każdym pokładzie znajdowały się skrzynki z wężami i prądownicami w odstępach ok. 15 m.
2. Na statkach pasażerskich, używanych na wodach portowych i wewnętrznych, na każdym pokładzie powinien się znajdować 1 odcinek węża, o ile długość statku przekracza 15 m. Jeśli długość statku przekracza 25 m, należy umieścić 2 odcinki.
3. Na statkach towarowych w żegludze przybrzeżnej węże pożarowe powinny być rozmieszczone na krańcach statku oraz w rejonie nadbudówki w pobliżu kranów pożarowych. Maszynownia powinna być wyposażona w 1 odcinek węża oraz prądownicę.
4. Na holownikach węże pożarowe powinny być umieszczone na pokładzie w rejonie nadbudówki oraz w maszynowni. Ilość węży nie może być mniejsza od 2 odcinków.
5. Motorówki pilotowe i inne, o ile posiadają pompę pożarową lub inną z wyprowadzoną na pokład nasadą hydrantową, winny być zaopatrzone w 1 lub 2 odcinki węża zależnie od długości statku (1 do 15 m, 2 ponad 15 m).
6. Pogłębiarki winny być wyposażone w węże w ilości zależnej od długości statku:

długość pogłębiarki	do 30 m	2 odcinki węża
ponad	30 do 50 m	4 ,, ,,
,,	50 do 80 m	5 ,, ,,
,,	80 do 90 m	6 ,, ,,
,,	90 m	8 ,, ,,

Ponadto oddzielnie należy wyposażyć maszynownię w zależności od ilości przedziałów maszynowych i istniejących nasad.
7. Trawlery i lugry powinny posiadać co najmniej 3 odcinki węża, rozmieszczone w szafkach na krańcach i śródokręciu statku. Na jednostkach większych należy przewidzieć 2 skrzynki w rejonie nadbudówki. Maszynownia powinna być wyposażona oddzielnie.
8. Kutry, jeśli posiadają pompę przystosowaną do celów pożarowych, mogą być wyposażone w 1 odcinek węża (nieobowiązkowo).
9. Statki żaglowe o pomocniczym napędzie mechanicznym powinny być wyposażone w 2—4 odcinki zależnie od długości statku:

do 30 m	— 2 odcinki węża
ponad 30 do 50 m	— 3 ,, ,,
ponad 50 m	— 4 ,, ,,

Ponadto oddzielnie należy wyposażyć maszynownię zależnie od ilości istniejących nasad.

2) Prądownice.

1. Ilość prądownic powinna być taka sama, jak ilość wymaganych węży.
2. W maszynowniach statków motorowych należy umieszczać prądownice uniwersalne, służące do podawania rozpylonego prądu wody.

3) Gaśnice.

Ilość gaśnic poszczególnych typów uzależniona jest od wielkości i rodzaju statku.

A. 1. Gaśnice pianowe powinny być umieszczone w pomieszczeniach, w których znajdują się płyny palne, lżejsze od wody jak ropa, benzyna, nafta, terpentyna, farby i lakiery. Należy je stosować w :
a) magazynach bosmańskich,
b) farbiarniach,
c) lampiarniach,
d) maszynowniach,
e) w innych pomieszczeniach, gdzie znajdują się części instalacji przewodzące ropę, ciecze palne lub zbiorniki.

2. Ilość gaśnic winna wynosić :
a) w pomieszczeniach wyszczególnionych w pkt. a), b), c), i e) — po 1-ej,
b) w maszynowniach maszyn parowych po dwie, umieszczone jedna w pobliżu zbiorników olejowych, druga gaśnica koło wejścia do maszynowni,
c) w maszynowniach statków motorowych zależnie od mocy silników głównych,

1	— do 50 KM
2	— do 100 KM
3 ponad	100 — 250 KM
4 ponad	250 — 500 KM
ponad	500 KM i dalsze na każde rozpoczęte 200 KM.

Gaśnice powyższe powinny być umieszczone wewnątrz przedziału maszynowego, z tego 1 lub 2 w pobliżu wejścia do maszynowni na górze, reszta na dole.
Na małych jednostkach 1 gaśnica winna być umieszczona na zewnątrz koło wejścia do maszynowni.

B. 1. Gaśnice śniegowe winny być stosowane przede wszystkim dla zabezpieczenia przed wypadkami pożarów w urządzeniach elektrycznych. Należy je umieszczać —
a) w kabinie sterowej,
b) w kabinie radio,
c) przy silnikach rozdzielczych,
d) w maszynowni lub pomieszczeniach prądnic i dużych silników elektrycznych.

2. Ilość gaśnic winna wynosić :
w pomieszczeniach wymienionych pod a), b), c) — po 1,
w pomieszczeniach wymienionych pod d) zależnie od mocy urządzeń, a mianowicie :
1 — do 50 kW
2 — od 50—100 kW
3 — ponad 100 kW

3. Wielkość gaśnic wymienionych w powyższych punktach powinna wynosić :
w pkt. a) — 6 do 8 kg
w pkt. b) i e) — 2 do 4 kg
w pkt. d) — 6 do 8 kg

4. Zamiast gaśnic śniegowych mogą być zainstalowane gaśnice zawierające płyn tetra lub inny środek gaśniczy nie przewodzący prądu elektrycznego zatwierdzony do użytku przez władzę inspekcyjną.

C. Władza Inspekcyjna może zażądać umieszczenia większej ilości gaśnic, o ile to się okaże konieczne.

Poz. 4) Hydronetki.
1. Hydronetki winny być stosowane w pomieszczeniach mieszkalnych pasażerów i załogi, — po 1 na każdym korytarzu pomieszczeń.
2. Na kutrach i małych jednostkach portowych hydronetka jest uważana za sprzęt równorzędny pompom pożarowym napędzanym ręcznie.

Poz. 5) 1. Wiadra pożarowe powinny posiadać pojemność 10 l, część wiader, oznaczona liczbą w nawiasie, winna być wyposażona w linki.
2. Wiadra winny być umieszczone na pokładzie pelengowym lub na pokładzie nadbudówki w centralnej części statku w specjalnych podstawach; na małych jednostkach mogą być przechowywane w magazynie sprzętu pokładowego.

Poz. 6) 1. Skrzynki z piaskiem powinny posiadać pojemność określoną w tabeli.
2. Skrzynki z piaskiem należy umieszczać po 1 w każdym pomieszczeniu, w którym znajdują się silniki spalinowe lub palniki ropowe. W kotłowniach statków opalanych paliwem płynnym 1 skrzynka winna wypadać na 2 palniki.
3. Skrzynki powinny być napełnione suchym piaskiem.
4. Napełnienie skrzynki winno wynosić co najmniej 80% pojemności. W razie mniejszej ilości zawartości traktuje się je jako puste.
5. Przechowywanie śmieci, szmat i innych materiałów w skrzynkach jest zakazane.
6. Zamiast piasku mogą być stosowane trociny impregnowane kwaśnym węglanem sodu (Na HCO_3).

Poz. 7) W każdej skrzynce powinny stale znajdować się po 2 szufelki do piasku.

Poz. 8) i 9) Łomy i topory powinny być umieszczone parami w korytarzach pomieszczeń mieszkalnych, a na mniejszych jednostkach — wewnątrz pomieszczeń.
Na holownikach 1 para winna być umieszczona na pokładzie w pobliżu haka holowniczego lub holu.
2. Sprzęt powyższy winien być umieszczony w uchwytach na ścianach w miejscach łatwo dostępnych od wewnątrz, aby w kadej chwili mógł służyć do natychmiastowego użytku.

Poz. 10) Toporki izolowane strażackie powinny być rozmieszczone w kilku miejscach wewnątrz pomieszczeń mieszkalnych.

Poz. 11) Rękawice azbestowe powinny być przechowywane częściowo w maszynowni, częściowo w sterówce statku.

Poz. 12) 1. Na statkach pasażerskich, używanych w żegludze przybrzeżnej, winien znajdować się sprzęt obrony przeciwpożarowej w postaci 1 maski przeciwdymowej.
2. Inne statki pasażerskie mogą być wyposażone (pożądane) w maski przeciwdymowe lub przynajmniej 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z pochłaniaczami przeciwdymowymi.

3. Lugry i trawlery rybackie winny być wyposażone każdy w 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z pochłaniaczami przeciwdymowo-gazowymi.
4. Pożądane jest, aby statki handlowe o pojemności poniżej 1.000 BRT, używane w żegludze przybrzeżnej oraz holowniki pełnomorskie posiadały po 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z 2 pochłaniaczami przeciwdymowymi.

Część III.

WARUNKI TECHNICZNE DLA URZĄDZEŃ I SPRZĘTU PRZECIWPOŻAROWEGO.

§ 9. Wszystkie urządzenia przeciwpożarowe jak instalacje, sprzęt, powinny być stale utrzymane w stanie gotowości do natychmiastowego użytku.

Uzupełnienia, remonty i poprawki powinny być zakończone, zanim statek wyjdzie z portu.

§ 10. Na każdym statku o pojemności powyżej 150 m³ o napędzie mechanicznym powinna znajdować się pompa napędzana mechanicznie.

Pompy napędzane mechanicznie, powinny być niezależne od napędu maszyn głównych i każda z nich musi posiadać wydajność dostateczną do podania całej wymaganej ilości skutecznych prądów wody. Pompy sanitarne, zenzowe, balastowe i ogólnego użytku, jeśli mają być używane do celów pożarowych, muszą odpowiadać wymaganiom co do wydajności i ciśnienia.

Pompy, które nie muszą być napędzane mechanicznie, mogą być poruszane ręcznie, muszą jednak posiadać wydajność dostateczną do podania jednego skutecznego prądu wody.

Wydajność każdej z pomp pożarowych napędzanych mechanicznie nie może być mniejsza od $^2/_3$ wydajności pompy zenzowej.

Ilość pomp pożarowych oraz ilość prądów wody, podawanych przez pompy, powinna odpowiadać poniższym wymaganiom:

Statki pasażerskie.

A. w żegludze przybrzeżnej:
do 1.000 BRT 1 prąd wody, 1 pompa — wydajność 25 t/godz.
ponad 1.000 BRT 2 prądy wody, 2 pompy — „ 50 t/godz.

B. w żegludze na wodach wewnętrznych:
1 prąd wody, 1 pompa — wydajność 10 t/godz.

Statki towarowe:
do 1.000 BRT 1 prąd wody, 1 pompa — wydajność 12 t/godz.
ponad 1.000 BRT 2 prądy wody, 2 pompy — wydajność 25 t/godz.

Holowniki.
do 500 KM mocy maszyn głównych — 1 pompa wydajność 12 t/godz.
ponad 500 KM mocy maszyn głównych — 1 pompa wydajność 25 t/godz.

Powyższe normy nie mają zastosowania do holowników, przeznaczonych dla celów ratowniczo-pożarowych.

§ 11. Rurociągi wodne muszą być wykonane z żelaza lub stali ocynkowanej lub w inny sposób ochronione przed korozją.

Średnica wewnętrzna rurociągu powinna być nie mniejsza niż 52 mm (2") i obliczona na przeprowadzenie całej ilości wody, jaka jest wymagana do podania na pożar.

Na rurociągu powinny być umieszczone zawory bezpieczeństwa zabezpieczające przed rozsadzeniem rurociągu wskutek ciśnienia wody a zwłaszcza przy stosowaniu pomp tłokowych. Ponadto powinny być rozmieszczone w kilku miejscach zawory służące do odwadniania rurociągu.

Krany i zawory powinny mieścić się w miejscach zawsze łatwo dostępnych i nie narażonych na uszkodzenie i zniszczenie przez ładunek pokładowy.

Rurociągi pożarowe oraz krany pożarowe powinny być umieszczone w takich miejscach, aby do każdego pomieszczenia zagrożonego pożarem można było sięgnąć prądem wody jednocześnie z dwóch kranów.

§ 12. Łączniki do węży powinny być systemu znormalizowanego.

Statki, posiadające łączniki innych systemów, obowiązane są zaopatrzyć się w przełączniki, składające się z krótkiego kawałka węża zakończonego z jednej strony w łącznik znormalizowany, a z drugiej w łącznik systemu używanego na statku.

Wszystkie statki mają obowiązek dokonania wymiany posiadanych łączników innych systemów na łączniki znormalizowane w przeciągu 1 roku od wejścia w życie niniejszych przepisów.

§ 13. Węże pożarowe powinny być wykonane z tkaniny parcianej wewnątrz gumowanej, gumowej lub innej zatwierdzonej o wytrzymałości na ciśnienie rozrywające co najmniej 10 atm. (oznaczone jednym paskiem z kolorowej nitki wplecionej w tkaninę węża wzdłuż). Długość odcinków zależnie od potrzeby winna wynosić 10—15 m. W razie potrzeby zastosowania dłuższych węży należy przewidzieć więcej odcinków.

Średnica wewnętrzna węży pożarowych nie może być mniejsza niż 52 mm (2").

Odcinki węży powinny być na obu końcach zaopatrzone w jednakowe łączniki znormalizowane, umożliwiające połączenie z hydrantem, prądownicą lub też między sobą.

Węże powinny być przechowywane w skrzynkach, rozmieszczonych w odpowiednich miejscach nie narażonych na zalewanie, zwinięte w krąg po złożeniu na pół w ten sposób, aby oba łączniki znajdowały się na wierzchu.

W każdej skrzynce powinna znajdować się prądownica.

Węży oznaczonych jako pożarowe nie wolno używać do celów innych, niż pożarowe względnie do ćwiczeń.

Skrzynki zawierające węże pożarowe, powinny być pomalowane na kolor czerwony i opatrzone białym napisem „Węże pożarowe".

Skrzynki powinny być zamykane, względnie oszklone i opatrzone w otworki wentylacyjne.

§ 14. Skuteczny prąd wody, o którym mowa w niniejszych przepisach, musi posiadać zasięg nie mniejszy niż 12 m na wysokości najwyższego pokładu statku lub nadbudówki, na których znajdują się krany pożarowe.

§ 15. Wiadra pożarowe, wymienione w przepisach, powinny mieć pojemność co najmniej 10 l i mogą służyć wyłącznie do użytku pożarowego.

Wiadra te powinny być pomalowane na kolor czerwony i posiadać napis w białym kolorze „Pożarowe" lub czerwony napis „Poż.".

Wiadra powinny być przechowywane w miejscach łatwo dostępnych; co najmniej połowa z nich powinna być wyposażona w linki o długości wystarczającej na sięgnięcie z najniższego pokładu statku do powierzchni wody.

§ 16. Gaśnice płynowe i pianowe powinny należeć do typów zatwierdzonych przez władzę inspekcyjną do użytku na statkach.

Pojemność gaśnic przenośnych nie powinna przekraczać 10 l, a waga 20 kg.

Na jednym statku nie powinny się znajdować więcej niż 2 typy (model lub marka) gaśnic jednego przeznaczenia np. płynowych lub pianowych z wyjątkiem gaśnic specjalnych (śniegowych lub tetrowych).

Do każdej gaśnicy powinien być ładunek zapasowy z wyjątkiem gaśnic śniegowych.

Gaśnice, w których ładunek znajduje się pod stałym ciśnieniem, nie powinny być umieszczane w pomieszczeniach mieszkalnych.

Zbiorniki gaśnic powinny być próbowane na ciśnienie w odstępach czasu co 4 lata, a śniegowe co 5 lat. Data kontroli powinna być uwidoczniona na zbiorniku gaśnicy.

Gaśnice płynowe i pianowe powinny być próbowane na reakcję ładunku nie rzadziej, niż co pół roku. Data kontroli musi być zanotowana na przywieszce kontrolnej.

Gaśnice powinny być umieszczone w pobliżu wejść do pomieszczeń bronionych, w których mają być ewentualnie użyte, na wysokości około 1,5 m od podłogi. Na małych statkach z napędem motorowym jedna z gaśnic powinna być zawieszona na zewnątrz możliwie blisko wejścia do maszynowni. Zasada ta nie stosuje się do gaśnic przewidzianych do obrony maszynowni.

Gaśnice powinny być pomalowane na kolor jaskrawo czerwony dla łatwego zwracania uwagi.

§ 17. Każdy statek o pojemności powyżej 1.000 BRT powinien posiadać stałą instalację gaśniczą. Jeżeli statek wyposażony jest w instalację przeciwpożarową na gaz gaśniczy lub parę, to rurociągi, służące do doprowadzenia tych środków gaśniczych muszą być zaopatrzone w zawory kontrolne odpowiednio oznaczone, umieszczone w miejscach łatwo dostępnych z pokładu.

Średnica rurociągu powinna być tak obliczona, aby pozwalała na doprowadzenie środków gaśniczych w odpowiedniej ilości w jak najkrótszym czasie, nie przekraczającym w żadnym wypadku 3-ch minut.

§ 18. Kotły pomocnicze opalane ropą, znajdujące się na statkach motorowych, ustawione na fundamencie na dnie podwójnym, jeśli nie znajdują się w pomieszczeniach całkowicie odgrodzonych, winny być otoczone ścianką wodoszczelną do wysokości 600 mm. Jeżeli się to z jakichkolwiek powodów nie da przeprowadzić, należy wzmocnić wyposażenie w środki przeciwpożarowe zgodnie z wymaganiami władzy inspekcyjnej.

§ 19. Butle z dwutlenkiem węgla i innymi gazami sprężonymi pod wysokim ciśnieniem powinny być przechowywane w pomieszczeniach chroniących od nagrzania. W pomieszczeniach tych muszą znajdować się specjalne uchwyty do przymo-

cowania butly celem ochrony ich przed wywróceniem i uszkodzeniem.

Butle z instalacją CO_2 powinny być co roku ważone celem skontrolowania ubytku zawartości. Waga butli pustej i z ładunkiem powinna być zaznaczona na specjalnej przywieszce lub nalepce. W razie stwierdzenia ubytku 30% zawartości należy butlę traktować jako pustą i ponownie załadować.

Butle te muszą ponadto odpowiadać wymaganiom rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z 9. V. 1938 (DzURP Nr 39 poz. 329).

§ 20. Hełmy przeciwdymowe i aparaty tlenowe muszą należeć do typów zatwierdzonych przez władzę inspekcyjną. Powinny one być wyposażone w linkę asekuracyjną i sygnałową o długości dłuższej od węża o co najmniej 3 m.

Linka asekuracyjna powinna być mocna przytwierdzona do pasa skórzanego lub parcianego, noszonego przez używającego hełm lub aparat i powinna być zrobiona z konopi z wkładką stalową. Wkładka stalowa powinna mieć wytrzymałość na rozrywanie 1.000 kg.

Długość węża powietrznego winna być tak obliczana, aby umożliwiać sięgnięcie do dowolnej części statku lub maszynowni z miejsc nie zadymionych, położonych na otwartym pokładzie.

§ 21. Lampy bezpieczeństwa powinny być typu lampy Dawy'ego lub lampy górniczej innego typu, zatwierdzonego do użytku w kopalniach, o okresie świecenia nie krótszym, niż 3 godziny.

§ 22. Topory, rozmieszczone na korytarzach, powinny posiadać wagę conajmniej 1,5 kg i być zaopatrzone w toporzyska o długości nie mniejszej niż 80 cm.

§ 23. Łomy pożarowe powinny mieć długość nie mniejszą niż 1 m i być wykonane z pręta o grubości 2 cm, wagi 7,5 kg. Z jednej strony powinien być zakończony ostrzem stożkowatym, z drugiej natomiast ostrzem spłaszczonym lub stopką.

§ 24. Rękawice azbestowe, wymagane powyższymi przepisami powinny być wykonane z mocnej tkaniny azbestowej na podszewce i dostatecznie ochraniać przed poparzeniem przy dotknięciu rozgrzanych części.

§ 25. Koce azbestowe powinny być wykonane z odpowiednio mocnej tkaniny azbestowej o wymiarach nie mniejszych niż 1,5×2 m.

§ 26. Jeśli jakiekolwiek inne urządzenia, środki lub sprzęt okażą się również dobre jak wymagane niniejszymi przepisami, mogą one być wprowadzone do użytku po zatwierdzeniu przez władzę inspekcyjną.

Część IV.

PRZEPISY O ZAPOBIEGANIU POWSTAWANIA POŻARU NA STATKU.

§ 27. Materiały łatwopalne, wydzielające palne lub wybuchowe pary o temperaturze zapłonu poniżej 50° C, malarskie oraz inne łatwopalne należy przechowywać w szczelnych i mocnych, dobrze zamykanych naczyniach, wyposażonych w szczelne pokrywy.

Naczynia te powinny być zaopatrzone w wyraźne napisy oznaczające ich niebezpieczną zawartość i ostrzegające przed rodzajem niebezpieczeństwa.

Płyny łatwopalne jak benzyna, ropa, nafta, terpentyna w ilości większej niż 50 l należy przechowywać w specjalnych wbudowanych na stałe zbiornikach. Zbiorniki te muszą być zaopatrzone w rury nalewowe i odpowietrzające oraz zawory lub pompy do opróżniania zawartości. Rury nalewowe i odpowietrzające muszą być zabezpieczone siatkami chroniącymi przed eksplozją.

Rury odpowietrzające zbiorników ropowych lub olejowych, znajdujących się w przedziale maszynowym, mogą się kończyć wewnątrz szybu maszynowego, jeżeli:

1. końce rur leżą powyżej poziomu otworów nalewowych,
2. wyloty rur nie znajdują się w pobliżu pieców, rur wydechowych oraz innych urządzeń cieplnych w promieniu 1,5 m.

Składy z benzyną i naftą powinny być dostępne z pokładu głównego i leżeć w miejscu nie przylegającym do przedziału maszynowego i kotłowego i nie narażonym na działanie urządzeń cieplnych. Oświetlenie składów winno być wyłącznie przy pomocy światła dziennego. Pomieszczenia te powinny być wyposażone w bardzo dobrą wentylację. Na drzwiach magazynu winien być umieszczony wyraźny napis: „Uwaga! Niebezpieczeństwo pożaru! Nie wchodzić z ogniem otwartym!"

§ 28. Kuchnie muszą znajdować się w stanie zdatnym do użytku i posiadać budowę wykluczającą niebezpieczeństwo pożaru.

Piece winny być ustawione na pokładzie niepalnym i oddalone o 0,5 m od części palnych konstrukcji i wyposażenia statku. Na przewodach dymowych nie powinno być zasuw ani klap do regulowania ciągu. Przewody powinny być prowadzone możliwie z uniknięciem załamania i kolanek. Na kominach powinny znajdować się iskrochrony.

Podłoga pod piecami opalanymi ropą powinna być szczelna i otoczona szczelną zrębnicą o wysokości co najmniej 50 mm, wystającą poza szerokość pieca o co najmniej 100 mm. Ściek z tej powierzchni nie może prowadzić do zenz lecz wprost za burtę.

Urządzenia, przewody i palniki ropowe winny być wykonane szczelnie i nie dopuszczać do wyciekania ropy.

Z kuchni powinny prowadzić dwa wyjścia na pokład.

§ 29. Piece ogrzewnicze winny być wykonane mocno i szczelnie, aby nie dopuścić do wydobywania się gazów, iskier i płomieni. Piece muszą być ustawione na szczelnym, niepalącym pokładzie, a w wypadku opalania paliwem płynnym — otoczone zrębnicą szczelną do wysokości 50—100 mm. Wszelkie przedmioty palne muszą być oddalone co najmniej o 1 m. W razie niemożliwości zachowania tej odległości należy zastosować odpowiednią izolację cieplną. Zapas paliwa nie może być przechowywany bliżej, niż 1 m od pieca, przy czym ściana od zasobni winna być zabezpieczona przed nagrzewaniem.

Grzejniki centralnego ogrzewania winny być dobrze izolowane od drewnianych części oszalowania i mebli; należy dokładnie izolować miejsca przebicia ścianek drewnianych czy innych części palnych, przez które przechodzą rurki doprowadzające parę lub gorącą wodę.

Ogrzewanie elektryczne winno posiadać odpowiednią izolację elektryczną i cieplną w miejscu zetknięcia z przedmiotami palnymi.

§ 30. Pomieszczenia akumulatorów winny być wykonane z materiałów niepalnych, zabezpieczonych przed działaniem żrących kwasów.

Do pomieszczeń tych musi prowadzić wejście dostępne od strony pokładu.

Pomieszczenia akumulatorów winny posiadać niezależną wentylację, wystarczającą do odprowadzania par i gazów powstających w czasie ładowania akumulatorów.

Na drzwiach pomieszczeń winien być napis zakazujący wejścia z otwartym ogniem.

§ 31. Wentylacja wszelkich pomieszczeń mieszkalnych, maszynowych i magazynów winna być wyłączona od strony pokładu. Powinny być przewidziane urządzenia umożliwiające szczelne odcinanie pomieszczeń od dopływu powietrza z zewnątrz.

Świetliki przedziałów maszynowych winny mieć klapy umożliwiające szczelne zamykanie.

Przewody wentylacyjne pomieszczeń, w których normalnie mogą się znajdować pary i gazy palne, nie mogą się łączyć z innymi pomieszczeniami.

§ 32. Instalacje elektryczne winny być wykonane zgodnie z P N E, przepisami okrętowymi i w najwyższym stopniu zabezpieczać przed możliwościami spowodowania pożarów na skutek przeciążeń, zwarć, przebić, iskrzeń lub grzania się przewodów albo styków.

Skrzynki bezpiecznikowe powinny być wykonane z materiałów niepalnych i umieszczone w miejscach odległych co najmniej o 0,5 m od materiałów palnych.

§ 33. Kotły parowe winny być oddalone od ścian zasobni węglowych nie mniej, niż 450 mm, a dno kotła — 610 mm. W razie niemożności zachowania tej odległości należy zastosować izolację cieplną.

W kotłowni należy wydzielić miejsce na zsypywanie gorącego popiołu i żużla, odgrodzone z trzech stron zrębnicą o wysokości 250—300 mm. Odległość zrębnicy od ścian zasobni nie może być mniejsza, niż 500 mm.

§ 34. Zbiorniki rozchodowe olejów i smarów oraz ropy winny być odpowiednio zabezpieczone od nagrzewania i nie mogą znajdować się bliżej, niż 500 mm od urządzeń, nagrzewających się do temperatury powyżej 60° C.

Zbiorniki główne paliwa na statkach motorowych nie mogą znajdować się w przedziale maszynowym.

§ 35. Kotły pomocnicze i piece opalane ropą, umieszczone wewnątrz maszynowni, winny być oddzielone od reszty maszynowni przy pomocy szczelnej zasłony o takiej wysokości, aby była wyższa o co najmniej 150 mm ponad poziom palnika.

Podłoga pod kotłem winna być roposzczelnie otoczona zrębnicą szczelną o wysokości 100—200 mm. Wymagana zasłona winna być przymocowana do zrębnicy od strony palnika.

Kotły, ustawione nad silnikiem wewnątrz maszynowni, winny być ustawione na szczelnej podłodze i posiadać zrębnicę szczelną wysokości do 400 mm.

§ 36. Pod silnikami spalinowymi na statkach o kadłubie drewnianym winny się znajdować wanienki ściekowe, zbierające przeciekające oleje i ropę.

§ 37. Rury wydechowe silników spalinowych winny być izolowane cieplnie i nie powinny przechodzić w pobliżu zbiorników materiałów pędnych i olejów.

§ 38. W razie zastosowania silników benzynowych należy zastosować wszelkie możliwe ostrożności przeciw powstaniu pożaru, a mianowicie :

1. zapewnić oddzielną wentylację,
2. zastosować obudowę przeciwwybuchową na silniki i generatory elektryczne.

Zabrania się :

1. umieszczenia jakichkolwiek pieców z otwartymi paleniskami albo rozpalonymi przy pomocy ognia otwartego,
2. stosowania przenośnych elektrycznych lamp kablowych,
3. używania palników benzynowych (lut-lampy) do podgrzewania silników.

§ 39. Palniki benzynowe (lut-lampy), służące do podgrzewania silników spalinowych o głowicach żarowych (Semi-Diesel), winny być umocowane w uchwytach, zabezpieczających przed wywróceniem się i wypadnięciem w razie kołysania statku.

§ 40. Zbiorniki sprężonego powietrza i butle z gazami sprężonymi nie mogą się znajdować w miejscach narażonych na nagrzewanie do temperatury powyżej 50° C.

Przewody sprężonego powietrza nie mogą być prowadzone razem z przewodami paliwowymi i elektrycznymi.

§ 41. Tablica rozdzielcza, generatory elektryczne, duże silniki i inne urządzenia elektryczne, znajdujące się w przedziale maszynowym, winny być dostępne dla obsługi z obu stron.

Urządzenia powyższe nie mogą się znajdować bliżej, niż 1,5 m od zbiorników oraz przewodów paliwa, olejów i powietrza sprężonego.

§ 42. Na statkach o pojemności powyej 100 BRT z przedziału maszynowego winny prowadzić 2 drogi wyjściowe na pokład. Jako droga druga może być uznane wyjście przez kotłownię lub tunel wału śrubowego.

§ 43. Pożądane jest, aby przedziały maszynowe statków motorowych o mocy silników głównych ponad 500 KM były wyposażone w stałą instalację gaśniczą na dwutlenek węgla, uruchamianą z pokładu.

§ 44. Na statkach, posiadających maszyny główne o mocy ponad 200 KM, główne zawory służące do uruchamiania silnika oraz zamykania dopływu powietrza winny być wyprowadzone na pokład ponad maszynownią.

§ 45. Drzwi z kabin mieszkalnych, prowadzących na korytarze wewnętrzne, powinny posiadać część stałą, łatwo do wybicia w razie wypadku.

Wymiary tej części winny wynosić co najmniej 600×700 mm, aby umożliwić przeciśnięcie się człowieka.

Część V.

ROZKŁAD POŻAROWY I SZKOLENIE ZAŁOGI.

§ 46. Na każdym statku, posiadającym załogę składającą się z 10 osób z wyjątkiem kutrów rybackich, jednostek portowych pomocniczych jak motorówek pilotowych i innych, dźwigów pływających i barek bez własnego napędu, powinien znajdować się rozkład pożarowy, wywieszony w kilku widocznych miejscach w pomieszczeniach, w których stale przebywają załoga i pasażerowie.

Rozkład pożarowy winien dokładnie ustalać :

1. sposób alarmowania,
2. rodzaj alarmowania,
3. miejsce zbiórki w czasie alarmu,
4. podział funkcji załogi, przydzielonych według numerów osobistych przy dostarczaniu i obsłudze sprzętu przeciwpożarowego,
5. członków załogi, wyznaczonych do zamykania drzwi w grodziach i wyłączenia wentylacji i prądu elektrycznego w części, zagrożonej w czasie pożaru,
6. funkcje załogi przy prowadzeniu akcji przeciwpożarowej,
7. kierownika akcji,
8. opiekunów pasażerów,
9. miejsce zbiórki pasażerów,
10. drogi wyjścia i przejścia dla pasażerów i załogi, którymi należy wychodzić w razie alarmu,
11. sposób zachowania załogi, nie zajętej bezpośrednio przy akcji przeciwpożarowej.

§ 47. Na każdym statku posiadającym załogę stałą powinny się znajdować instrukcje przeciwpożarowe dla załogi, umieszczone na widocznych miejscach w pomieszczeniach, w których przebywają pasażerowie i załoga.

Instrukcja powinna zawierać :

1. wskazówki dotyczące zapobiegania pożarom na statku,
2. wyszczególnienie punktów niebezpiecznych pożarowo z podaniem przepisów zachowania się w tych punktach,
3. wyszczególnienie rozmieszczenia sprzętu pożarniczego,
4. wskazówki, jakimi środkami gaśniczymi należy gasić pożary różnych materiałów palnych i instalacji, znajdujących się na statku.

§ 48. Na każdym statku (pasażerskim i innym), posiadającym załogę składającą się z conajmniej 10 osób, powinno się odbywać raz na miesiąc szkolenie i ćwiczenia pożarowe załogi. Daty ćwiczeń winny być zapisane w dzienniku okrętowym.

§ 49. Na każdym statku pasażerskim powinien być wyznaczony jeden z członków załogi, odpowiedzialny za stan obrony przeciwpożarowej.

Do obowiązków jego należy :

1. stała kontrola stanu gotowości i sprawności sprzętu przeciwpożarowego, znajdującego się na statku,
2. kontrola stałych urządzeń i instalacji przeciwpożarowych przy współudziale odpowiednich organów załogi technicznej i prowadzenie „Dzienniczka kontroli sprzętu", w którym należy uwidocznić wszystkie czynności kontrolne i konserwacyjne,
3. zgłaszanie wniosków o uzupełnienie sprzętu i przeprowadzenie koniecznych napraw,
4. opracowanie i aktualizowanie „Rozkładu Pożarowego" i „Instrukcji Przeciwpożarowej",
5. prowadzenie wyszkolenia przeciwpożarowego załogi zgodnie z planem pracy,
6. kontrola wiadomości nowoprzybyłych członków załogi w dziedzinie znajomości urządzeń i sprzętu przeciwpożarowego statku i wiadomości o walce z pożarami.

Część VI.

POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

§ 50. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do statków obcych zawijających do portów polskich, o ile traktaty międzypaństwowe nie stanowią inaczej.

§ 51. Kontrolę nad posiadaniem przez statek sprzętu przeciwpożarowego, określonego przepisami rozporządzenia (§ 7) wykonują Kapitanaty Portów.

§ 52. Winni wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia albo odmówienia wykonania zarządzeń, wydanych w zakresie bezpieczeństwa sprzętu przeciwpożarowego, będą karani aresztem do 3-ch miesięcy i grzywną do wysokości 4.500,— zł lub jedną z tych kar, o ile za czyn nie grozi kara surowsza.

Orzecznictwo karno-administracyjne należy do Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 53. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze morskich portów handlowych i morza przybrzeżnego, objętym terytorialnym zakresem działania Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 54. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze województwa gdańskiego i olsztyńskiego z dniem ogłoszenia we właściwym Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy §§ 67—71 rozporządzenia porządkowego Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z 19. III. 1946 o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Gd. Dz. Woj. Nr 1, poz. 3).

Dyrektor Gdańskiego urzędu Morskiego
W. Wallas.

Załącznik Nr. 1
do rozporządzenia Dyr. G.U.M.
z dnia 20 I. 1951 r.

Gdynia, dnia .... 19 . . r.

Świadectwo Nr ....

WYPOSAŻENIE PRZECIWPOŻAROWE

Nazwa statku	Armator	Port macierzysty	Wielkość statku	Przeznaczenie statku	Rodzaj napędu i moc	Rodzaj żeglugi

Na podstawie rozporządzenia porządkowego Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z 20. I. 1951 r. o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków morskich, Gdański Urząd Morski ustala jako obowiązujące następujące wyposażenie w urządzenia i sprzęt przeciwpożarowy :

L. p.	Rodzaj wyposażenia	ilość	Uwagi:
1	Instalacja gaśnicza,		
2	Pompy pożarowe,		
3	Rurociąg pożarowo-pokładowy		wydajność
4	Węże pożarowe		ilość nasad
5	Prądownice		rozmieszczenie
6	Gaśnice : śniegowe		
	pianowe		
	tetrowe		
7	Hydronetki		
8	Wiadra pożarowe		
9	Skrzynki z piaskiem		
10	Łomy i topory pożarowe		
11	Toporki izolowane		
12	Rękawice azbestowe		
13	Sprzęt przeciwdymowy		
14	Urządzenia specjalne		

Wyżej wymienione wyposażenie winno być stale utrzymywane w stanie gotowości do natychmiastowego użytku i nie może być używane dla celów niepożarowych. Usuwanie przepisanego sprzętu p-poż. ze statku w czasie jego eksploatacji jest zabronione.

Świadectwo powyższe winno być okazane na każde żądanie władz.

Dyrektor Gdańskiego Urzędu Morskiego.

12

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE
Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego
z 22. I. 1951.

o uzupełnieniu rozporządzenia Naczelnego Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z 7. VI. 1949 o ochronie lasów, wydm i plaży w w pasie nadbrzeżnym.

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt. 4, art. 6 i art. 13 ust. 1 i 2 dekretu z 5. IX. 1947 o organizacji i zakresie działania władz administracji morskiej (DzURP. Nr 60 poz. 328) zmienionego ustawą z 4. II. 1950 (DzURP. Nr 6 poz. 55) oraz §§ 1 i 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Żeglugi z 9. XII. 1947 o ustanowieniu urzędów morskich i kapitanatów portów (DzURP. Nr 76 poz. 489) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Żeglugi z 10. IV. 1948 (DzURP. Nr 30 poz. 203) zarządza się co następuje :

§ 1. W § 6 rozporządzenia Naczelnego Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z 7. VI. 1949 o ochronie lasów, wydm i plaży w pasie nadbrzeżnym (Gd. Dz. Woj. Nr 11 poz. 122) wprowadza się :

1. po punkcie 5 nowy pkt. 5a w brzmieniu :
„chodzenie, jeżdżenie i przebywanie na wydmach poza oznaczonymi przejściami."

2. po punkcie 9 dalszy ustęp 2-gi w brzmieniu :
„za wydmę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się przylegający do plaży ochronny wał wydmowy oraz pas przywydmowy do ca. 50-metrowej szerokości, położony poza wałem ochronnym wydmowym."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dyrektor Gdańskiego Urzędu Morskiego
W. Wallas.

13

ROZPORZĄDZENIE
Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego
z 22. I. 1951

o upoważnieniu funkcjonariuszów M.O. do nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych.

Na podstawie art. 13 ust. 3 dekretu z 5. IX. 1947 o organizacji i zakresie działania władz administracji morskiej (DzURP. Nr 60 poz. 328) w brzmieniu ustawy z 4. II. 1950 (Dz URP. Nr 6 poz. 55) art. 2 dekretu z 26. IV. 1948 o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek (DzURP. Nr 24 poz. 161) oraz art. 9 ustawy z 28. X. 1950 o zmianie systemu pieniężnego (DzURP. Nr 50 poz. 459) za zgodą Ministra Żeglugi zarządzam co następuje :

§ 1. Upoważniam funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej, pełniących służbę na terytorium, objętym zakresem działania Gdańskiego Urzędu Morskiego, do nakładania w moim imieniu i bezzwłocznego pobierania grzywien w granicach nie przekraczających zł 15,— w drodze doraźnych nakazów karnych w przypadkach i na zasadach, przewidzianych niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Doraźne nakazy karne stosowane będą na obszarze morskich portów handlowych i ich redy, morza przybrzeżnego

i pasa nadbrzeżnego w granicach terytorialnego zakresu działania Gdańskiego Urzędu Morskiego za wykroczenia przeciwko rozporządzeniom porządkowym wydanym przez władze administracji morskiej, wyszczególnione w spisie, załączonym do niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Wymierzanie grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych dozwolone jest tylko w wypadku schwytania winnego na gorącym uczynku albo, gdy nie ma wątpliwości co do osoby przestępcy i jeżeli winny oświadczy, że grzywnę uiści bezzwłocznie. Nie mogą być nakładane grzywny na nieletnich przed ukończeniem lat 13.

§ 4. Funkcjonariusze M. O., uprawnieni do nakładania kar w drodze doraźnych nakazów karnych, winni posiadać przy sobie pisemne upoważnienie Gdańskiego Urzędu Morskiego i okazać je na żądanie osób zainteresowanych.

§ 5. Doraźny nakaz karny funkcjonariusz M. O. doręcza ukaranemu za równoczesnym pobraniem grzywny, oznaczonej w nakazie. Doręczony nakaz karny stanowi dowód uiszczenia grzywny.

§ 6. Doraźne nakazy karne są bezimienne. Ukarany może żądać jednak umieszczenia jego nazwiska w nakazie.

§ 7. W razie bezzwłocznego uiszczenia grzywny do rąk funkcjonariusza M.O., który ją wymierzył, nakaz uważa się za prawomocny, — w przeciwnym razie za niebyły.

§ 8. Grzywny orzeczone w drodze doraźnych nakazów karnych przekazywane będą na rachunek Gdańskiego Urzędu Morskiego w sposób przezeń wskazany.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze województwa gdańskiego i olsztyńskiego z dniem ogłoszenia we właściwym Dzienniku Urzędowym Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Równocześnie uchyla się wszelkie rozporządzenia dotąd wydane przez władze administracji morskiej w sprawie upoważnienia do wymierzania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych, w szczególności rozporządzenia Naczelnego Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z 5. II. 1949 i z 7. VI. 1949 o upoważnieniu funkcjonariuszów Gdańskiego Urzędu Morskiego do nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych (Gd. Dz. Woj. Nr 4 poz. 36 i Nr 11 poz. 124).

Dyrektor Gdańskiego Urzędu Morskiego
W. Wallas.

Załącznik
do rozporządzenia Dyr. G.U.M.
z 22. I. 1951 o upoważnieniu funkcjonariuszów M. O. do nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych.

SPIS WYKROCZEŃ

podlegających ukaraniu w drodze doraźnych nakazów karnych.

A. Wykroczenia na obszarze zespołu portowego Gdańsk-Gdynia przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Dyrektora Urzędu Morskiego z 29. V. 1933 o przepisach policyjno-portowych dla portu handlowego w Gdyni (Pom. Dz. Woj. Nr 16 poz. 167 przedruk Gd. Dz. Woj. Nr 6 z 1946 poz. 67 i rozporządzenia Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z 7. VIII. 1946 w spr. przepisów porządkowych dla morskiego portu handlowego w Gdańsku (Gd. Dz. Woj. Nr 6 poz. 66) :

1. bezprawne przebywanie na terenie portów,
2. chodzenie po skarpach, trawnikach i przez tereny ogrodzone, gdzie są umieszczone tabliczki ostrzegawcze,
3. przechodzenie osób postronnych pod dźwigami będącymi w ruchu,
4. zbieranie przez osoby nieuprawnione pozostałości po przeładunku,
5. łowienie ryb za pomocą wędki,
6. wyławianie w porcie i na redzie węgla i innych zatopionych przedmiotów bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
7. kąpanie się w obrębie portów poza miejscem do tego wyznaczonym,
8. drobne zanieczyszczanie nabrzeży, placów i wód portowych oraz przekopywanie i przegrzebywanie zawartości śmietników,
9. rzucanie do wody lub na nabrzeże i zakopywanie popiołu, szlaki, śmieci, odpadków, gruzu, słomy, drzewa, drutu, złomu, padliny,
10. wejście na statek i zejście przed założeniem schodni i pomostu,
11. przyjmowanie i wchodzenie osób postronnych na statek bez zezwolenia kierownika statku. (Uwaga : zakazy wymienione pod pkt. 8 i 9 nie dotyczą armatora, maklera, ajenta, cumownika i ich pracowników),
12. przetaczanie ładunków przez krawężniki, nabrzeża i tory kolejowe,
13. naklejanie afiszów, reklam, ogłoszeń na budynkach, słupach i parkanach bez zezwolenia Gdańskiegu Urzędu Morskiego,
14. wytwarzanie przez statki nadmiernej ilości dymu,
15. palenie tytoniu, fajek na rampach, w magazynach i w miejscach zakazanych,

B. Wykroczenia na obszarze morskich portów handlowych II i III klasy, objętych terytorialnym zakresem działania G.U.M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Dyrektora Urzędu Morskiego z 4. V. 1938 o przepisach policyjno-portowych dla portów morskich we Władysławowie, Jastarni, Helu i Pucku (Pom. Dz. Woj. Nr. 28 poz. 190 przedruk Gd. Dz. Woj. Nr 6 z r. 1946 poz. 69) i rozporządzenia Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z 7. VIII. 1946 w sprawie przepisów porządkowych dla portów morskich w Tolkmicku, Elblągu i Łebie (Gd. Dz. Woj. Nr 6 poz. 68):

1. bezprawne przebywanie na terenie portów,
2. chodzenie po skarpach, trawnikach i przez tereny ogrodzone, gdzie są umieszczone tabliczki ostrzegawcze,
3. łowienie ryb za pomocą wędki w portach bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
4. zbieranie przez osoby nieuprawnione pozostałości po przeładunku bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
5. uprawianie na terenie portu żebractwa, gry na instrumentach i śpiewu w celach zarobkowych,
6. Kąpanie się i chodzenie po porcie w strojach kąpielowych,
7. drobne zanieczyszczenie nabrzeży, placów, wód portowych oraz przekopywanie i przegrzebywanie zawartości śmietników,
8. rzucanie do wody lub na nabrzeża i zakopywanie popiołu, szlaki, śmieci, odpadków, gruzów, słomy, drzewa, drutu, złomu, padliny itd.,
9. wejście na statek i zejście przed założeniem schodni i pomostu,
10. przyjmowanie i wchodzenie osób postronnych na statek bez zezwolenia kierownika statku. (Uwaga: zakazy wymienione pod pkt. 9 i 10 nie dotyczą armatora, maklera, ajenta, cumownika i ich pracowników),
11. przetaczanie ładunku poprzez krawężniki, nabrzeża i tory kolejowe,
12. naklejanie afiszów, plakatów, reklam i ogłoszeń bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
13. suszenie sieci bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
14. zbieranie przez osoby nieuprawnione pozostałości po przeładunku bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
15. puszczanie luzem zwierząt domowych,
16. uprawianie handlu rybami na nabrzeżach, pomostach i falochronach,
17. wyławianie w porcie i na redzie zatopionych przedmiotów bez zezwolenia Kapitanatu Portu,

C. Wykroczenia na obszarze morskich portów handlowch, objętych terytorialnym zakresem działania G.U.M. przeciwko przepisom przeciwpożarowym § 53 rozporządzenia porządkowego Naczelnego Dyrektora G.U.M z 5 II. 1949 o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego morskich portów handlowych (Gd. Dz. Woj. Nr 4 poz. 37) :

1. palenie tytoniu, używanie ognia i nieosłoniętego światła (zapałek, świec) w magazynach portowych, na rampach magazynu i w obrębie wszelkiego rodzaju składów, na placach i nabrzeżach z wyłączeniem pomieszczeń biurowych i mieszkalnych,
2. palenie tytoniu w obrębie tych miejsc, gdzie są rozmieszczone tablice z ostrzeżeniem.

D. Wykroczenia na obszarze morza przybrzeżnego i pasa nadbrzeżnego w granicach, objętych terytorialnym zakresem działania G.U.M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Dyrektora Urzędu Morskiego z 14. V. 1936 o wynajmowaniu łodzi wiosłowych i żaglowych dla celów sportowych i spacerowych (Pom. Dz. Woj. Nr 15 poz. 201) :

1. postój łodzi poza miejscem do tego wyznaczonym,
2. samowolne dobijanie i przystawanie mniejszych jednostek, jak kajaki, łodzie wiosłowe w miejscach niewskazanych,
3. ruch jednostek pływających w miejscach wyznaczonych do kąpania, ogrodzonych za pomocą lin i innych znaków,
4. oddalenie się od brzegu na łodziach wiosłowych dalej niż na 1 km, na żaglowych i bezpokładowych dalej niż 2 km.
5. podchodzenie łodziami na bliską odległość do większych statków, falochronów oraz znaków nawigacyjnych i sygnalizacyjnych,
6. używanie łodzi lub kajaków itp. jednostek nierejestrowanych lub nie poddanych rocznej inspekcji,
7. brak na łodziach odpowiednich przyrządów ratunkowych, wyszczególnionych w karcie ewidencyjnej danej jednostki,

8. wynajmowanie łodzi :

a) dzieciom bez opieki dorosłych,

b) osobom nietrzeźwym,

c) podczas większej fali lub silniejszego wiatru,

d) od zmroku do świtu,

e) większej ilości osób, aniżeli wskazana na karcie ewidencyjnej.

E. Wykroczenia na obszarze pasa nadbrzeżnego w granicach objętych terytorialnym zakresem działania G.U.M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Naczelnego Dyrektora G.U.M z 7. VI. 1949 o ochronie lasów, wydm i plaży w pasie nadbrzeżnym (Gd. Dz. Woj. Nr 11, poz. 122) uzupełnionego rozporządzeniem porządkowym Dyrektora G.U.M. z 22. I. 1951 :

1. wyrywanie lub łamanie gałęzi, korzeni lub krzewów,
2. nacinanie drzew lub uszkadzanie ich w inny sposób,
3. niszczenie sadzonek i mrowisk,
4. przechodzenie, przejazd lub przeganianie zwierząt gospodarskich albo drobiu poza przejściami oznaczonymi,
5. zwożenie kamieni, gruzu, padliny lub nieczystości,
6. chodzenie, jeżdżenie i przebywanie na wydmach poza oznaczonymi przejściami,
7. wpuszczanie psów bez smyczy i kagańca,
8. zabieranie gałęzi i korzeni, wydobywanie żywicy lub soku brzozowego, obrywanie szyszek i zdzieranie kory,
9. zbieranie chrustu, kory, wiorów, darni, trawy, wrzosu, mchu, ściółki, szyszek, grzybów, jagód, owoców i ziół,
10. pasanie zwierząt gospodarskich i drobiu,
11. wydobywanie piasku, marglu, żwiru, gliny i torfu,

ad 7—10. o ile dokonywane jest bez zezwolenia właściwego Obwodu Ochronnego Wybrzeża G.U.M.,

12. zrywanie, ścinanie, wykaszanie i deptanie trawy lub innych roślin ochronnych,
13. zrywanie mikołajek,
14. kopanie rowów i dołów,
15. zanieczyszczanie i zaśmiecanie wydm i plaży,
16. umieszczanie łodzi, sieci i innego sprzętu rybackiego poza miejscami wskazanymi przez właściwy Obwód Ochronny Wybrzeża G.U.M.,
17. zbieranie i przywłaszczanie przedmiotów, wyrzuconych przez morze na brzeg,

F. Wykroczenia na obszarze morza przybrzeżnego w granicach objętych terytorialnym zakresm działania G.U.M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Naczelnego Dyrektora G.U.M. z 7. VI. 1949 o bezpieczeństwie osób, korzystających z kąpieli na wodach morskich i Zalewu Wiślanego oraz używających sportowe jednostki pływające (Gd. Dz. Woj. Nr 11 poz. 123) :

1. wypływanie poza linię wodną wytyczoną do kąpieli,
2. kąpanie się w miejscach niewytyczonych poza wodami płytkimi i kąpanie się w miejscach tych przy niespokojnym stanie wody,
3. pływanie kajakami oraz sportowymi łodziami wiosłowymi albo zaopatrzonymi w motor przyczepny,

a) w miejscach wytyczonych do kąpania,

b) przy niespokojnym stanie wody,

c) w odległości większej aniżeli 100 m od linii brzegu,

4. podpływanie do większych statków i znaków nawigacyjnych oraz do wszelkiego rodzaju stałych urządzeń wodnych, położonych poza miejscem wytyczonym do kąpania, wchodzenia na nie i zeskakiwania do wody,
5. kąpanie się w obrębie wód portowych oraz przy przystaniach i ujściach rzek w ich bezpośredniej bliskości,
6. spożywanie w kąpieliskach i na plaży napojów zawierających więcej niż $4{,}5^0$ alkoholu z wyjątkiem piwa,
7. przebywanie w kąpieliskach i kąpanie się osób w stanie nietrzeźwości.
8. nieprzebywanie ratowników na wodzie na linii zewnętrznej wzdłuż brzegu, wytyczonych dla kąpiących się,
9. wprowadzanie psów jak i przeganianie zwierząt gospodarskich przez plażę, przylegającą do miejsc, wytyczonych do kąpania,
10. nieumieszczenie wyciągu podanego powyżej rozporządzenia na widocznym dla kąpiących się miejscu.

14

ZARZĄDZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku z 7. II. 51

w sprawie wynagrodzeń za dostarczane środki przewozowe niemechaniczne na rzecz wojska i bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju.

Na podstawie ust. 2 i 4 art. 15 ustawy z 18. VII. 1950 (DzURP. Nr 36 poz. 322) o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w porozumieniu z odnośnymi władzami wojskowymi oraz Wojewódzkim Urzędem Bezpieczeństwa Publicznego ustala następujące stawki wynagrodzeń za dostarczane środki przewozowe niemechaniczne na rzecz wojska i bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju, obowiązujące na pierwsze półrocze 1951.

Dla miasta Gdańska, Gdyni, Sopotu i Elbląga, oraz pow. Morskiego, Elbląskiego i Lęborskiego ustala się poniższe stawki wynagrodzeń za dobę :

1) Wozy z zaprzęgiem zwierzęcym oraz woźnicą :	
a) utrzymanie konia wraz z amortyzacją	9,00 zł
b) amortyzacja wozu	1,40 „
c) amortyzacja uprzęży	0,80 „
d) koszty utrzymania woźnicy	18,20 „
Razem	**29,40 zł**
2) zwierzęta z uprzężą pociągowa :	
a) utrzymanie konia wraz z amortyzacją	9,00 zł
b) amortyzacja uprzęży	0,80 „
Razem	**9,80 „**
3) Zwierzęta wierzchowe z rzędem :	
a) utrzymanie konia wraz z amortyzacją	9,00 zł
b) amortyzacja uprzęży pod wierzch	1,00 „
Razem	**10,00 zł**
4) Zwierzęta juczne z rzędem :	
a) utrzymanie konia jucznego wraz z amortyzacją	8,50 zł
b) amortyzacja uprzęży	0,80 „
Razem	**9,30 zł**

Dla pow. Gdańsk, Kartuzy, Kościerzyna, Kwidzyń, Malbork, Starogard ,Sztum i Tczew :

1) wozy z zaprzęgiem zwierzęcym oraz woźnicą :	
a) utrzymanie konia wraz z amortyzacją	7,90 zł
b) amortyzacja wozu	1,40 „
c) amortyzacja uprzęży	0,80 „
d) koszty utrzymania woźnicy	18,20 „
Razem	**28,30 zł**
2) Zwierzęta z uprzężą pociągową :	
a) utrzymanie konia wraz z amortyzacją	7,90 zł
b) amortyzacja uprzęży	0,80 „
Razem	**8,70 zł**
3) Zwierzęta wierzchowe z rzędem :	
a) utrzymanie konia wraz z amortyzacją	7,90 zł
b) amortyzacja uprzęży pod wierzch	1,00 „
Razem	**8,90 zł**
4) Zwierzęta juczne z rzędem :	
a) utrzymanie konia jucznego wraz z amortyzacją	7,50 zł
b) amortyzacja uprzęży	0,80 „
Razem	**8,30 zł**

Zarządzenie powyższe wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za Prezydium Rady Narodowej
A. Bigus
Zastępca Przewodniczącego.

OGŁOSZENIE

Na podstawie zgłoszenia unieważnia się zagubione (skradzione) dokumenty:

Arasimowicz Stanisław — Gdańsk-Pohulanka, Odrzańska 6 — zaśw. I rej. pobor. wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 205

Banaszyk Antoni — Sopot, Czerwonej Armii 107 — książ. wojsk. Nr 0237394 ser. „E" wyd. przez WKR Gdańsk-Powiat 216

Beneda Waldemar — Wrzeszcz, Partyzantów 52 — tabl. rower. Nr U-03582 wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 209

Borkowski Stanisław — Sopot, 3-go Maja 34 — książ. wojsk. Nr. 0781354 ser. „A" wyd. przez WKR Wałęż. 193

Ballowski Jan — Pruszcz-Gdański, Szewska 33 — książ. wojsk. Nr 075605 ser. „A" wyd. przez WKR Gdańsk; pośw. obyw. wyd. przez Prezydium MRN Sopot. 175

Bumbul Stanisław — Elbląg, Malborska 42 — książ. wojsk. Nr 0203391 ser. „A" wyd. przez WKR Elbląg. 1405

Bonna Józef — Gęś, pow. Lębork — tymcz. dow. tożsam. Nr 87/47 wyd. przez Prezydium MRN Lębork. 202

Boski Jan — Wrzeszcz, Grażyny 7 — książ. żeglar. Nr 2377 wyd. przez GUM Gdynia. 165

Bach Józef — Wrzeszcz, Partyzantów 66 — tabl. rower. Nr W-04728 wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 167

Baraszewski Jan — Letniewo, Szklana Huta — przepustka portowa wyd. przez Zarząd Portu Gdańsk. 186

Chmielewski Kazimierz — Gdańsk-Orunia, Ukośna 2 — książ. wojsk. Nr 0327637 ser. „B" wyd. przez WKR Gdańsk. 203

Charko Piotr — Gdańsk-Orunia, Podmiejska 9 — zaśw. II rejestr. Nr 313257 wyd. przez WKR Łomża. 212

Choryński Albin — Gdańsk-Olszynka Duża, Modra 45 — tabl. rower. Nr U02109 wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 153

Czochara Jan — Gdańsk, Jana z Kolna 6 — leg. krwiodawcy Nr 1143 wyd. przez Stację Przetaczania i Konserwowania Krwi Gdańsk. 217

Dziaduszewski Zbigniew — Wrzeszcz, Partyzantów 13 — tabl. rejestr. samoch. osob. Nr PR-085 m-ki „Chewrolet" wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 174

Engler Stanisław — Gdańsk-Letniewo, Żelazna 10 — zaśw. II rejestr. wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 155

Główny Instytut Torfowy — Elbląg, Giermków 58 — dow. rejstr. Nr B-0549 — motocykla m-ki „Sokół" wyd. przez Prezydium WRN Gdańsk. 215

Gudelajtis Stefania — Gdańsk-Orunia, Jedności Robotniczej 135 — karta rozpozn. wyd. przez b. władze okupac. 160

Gurk Jan — Elbląg, Grunwaldzka 105 — pośw. obyw. wyd. przez Prezydium MRN Elbląg; dow. renty wyd. przez ZUS Gdańsk. 158

Gładki Józef — Sopot, Ceynowy 10 — książ. wojsk. Nr 0218245 ser. „E" wyd. przez WKR. Gdańsk-Powiat. 164

Gładki Bogdan — Wrzeszcz, Partyzantów 44 — tabl. rower. Nr W-02495 wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 173

Holz Zygmunt — Jazowo, pow. Elbląg — książ. wojsk. Nr 322133/663 wyd. przez WKR Grudziądz. 124

Idec Kazimiera — Gdańsk, Miałki Szlak 172 — karta rower. Nr 4476 wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 162

Jurzyński Stanisław — Sopot, Jana z Kolna 12 — leg. szkolna Nr 761 wyd. przez GTZN Gdańsk. 204

Janowski Edward — Gdańsk-Orunia, Junacka 1 — książ. wojsk. Nr 0329206 ser. „B" wyd. przez WKR Gdańsk-Miasto; pośw. obyw .wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk; świadectwo szkolne wyd. przez Szk. Powsz. Chęciny, pow. Kielce. 208

Kościelniak Jan — Pogrodzie, pow. Elbląg — książ. wojsk. Nr 0202511 ser. „E" wyd. przez WKR Elbląg. 85

Kobyliński Wacław — Nowy Port, Wyzwolenia 21b — karta ewakuac. wyd .przez Urząd Rep. Biała Podlaska; karta rozpozn. wyd. przez b. włdze okupac. 183

Kobylińska Agata — Nowy Port, Wyzwolenia 21b — karta rozpozn. wyd. przez b. władze okupac. 184

Lisowski Zygmunt — Elbląg, Szczygła 59 — książ. wojsk. Nr 0202383 wyd. przez WKR Elbląg. 79

Lange Gertruda — Gdańsk-Siedlce, Ogińskiego 6 — zaśw. tymcz. wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 152

Lang Jan — Wrzeszcz, Kliniczna 11a — książ. wojsk. Nr 0321980 ser. „B" wyd. przez WKR Gdańsk. 178

Lewandowski Henryk — Sopot, Łużycka 5d — książ. wojsk. Nr 0211327 ser. „E" wyd. przez WKR Gdańsk-Powiat. 195

Lica Jan — Gdańsk-Siedlce, Szara 14 — tabl. rejestr. Nr T05-107, sam. osob m.-ki „Chevrolet" wyd. przez Prezydium WRN Gdańsk. 191

Łukaszewicz Adam — Gdynia, Kołłątaja 306 — karta repatriac. wyd. przez Pełnomoc. Rządu do Spraw Repatriac. Wilno; pośw. obyw. wyd. przez Starostwo Wilno. 213

Łangowski Józef — Będominek, pow. Kościerzyna — książ. wojsk. Nr 327746 ser. „A" wyd. przez WKR Starogard. 34

Michalski Czesław — Wrzeszcz, Plac Komorowskiego 1b — zaśw. wojsk. Nr 019612 wyd. przez WKR Gdynia; leg. studencka Nr 215/50 wyd. przez Dziekanat Szkoły Inżynierskiej przy Politechnice Gdańskiej. 154

Moroz Janina — Sopot, Stalina 610 — pośw. obywat. wyd. przez Prezydium MRN Sopot. 159

Marszałek Jan — Wrzeszcz, Grażyny 20 — zaśw. I rejestr. pobor. wyd. przez Prezydium GRN Dominowo, pow. Środa. 168

Marzecki Mieczysław — Oliwa, Czyżewskiego 22a — książ. wojsk. Nr 04267020 ser. „A" wyd. przez WKR Gdańsk-Miasto. 181

Małek Matylda — Kartuzy, 3 Maja 29 — zaśw. stałe wyd. przez Prezydium PRN Wejherowo. 151

Mocarski Mieczysław — Tczew, Pomorska 8 — zaśw. I rejestr. wyd. przez Prezydium MRN Tczew. 210

Marek Stefan — Sopot, Bolesława Prusa 2 — książ. wojsk. Nr 0550562 ser. „A" wyd. przez WKR Wadowice. 201

Masłowska Magdalena — Wrzeszcz, Prusa 12 — zaśw. tymcz. wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 166

Okółowicz Regina — Gdynia, Świętojańska 139 — bilet Nr 0885/1431 wyd. przez MZKGG Wrzeszcz./ 180

Państwowy Zakład Leczniczy dla Zwierząt — Kartuzy, Klasztorna 4 — dow. rejestr. Nr A-0882 motocykla m-ki „SHL" wyd. przez Prezydium WRN Gdańsk. 198

Pszczolniak Zygmunt — Wrzeszcz, Lelewela 12 — tabl. rower. Nr U-04652 wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 211

Pioch Alfons — Gdańsk, Krosna 12 — zaśw. I rejestr. pobor. wyd. przez WKR Gdańsk; pośw. obyw. wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 179

Piotrowski Hieronim — Wrzeszcz, Kościuszki 97 — książ. wojsk .Nr 74480 ser. „A" wyd. przez WKR Gdańsk; książ. czeladn. wyd. przez Izbę Rzemieślniczą Gdańsk. 177

Pawlak Alojzy — Stogi, Nowotna 7 — książ. wojsk. Nr 332877 ser. „A" wyd. przez WKR Brodnica; tymczas. dow. tożsam. Nr 51/49 wyd. przez Prezydium GRN Sztutowo; karta wstępu wyd. przez Państw. Przeds. Robót. Komunik. Nr 1 Gdańsk. 206

Romanowicz Antoni — wieś Piecewo, pow. Gdańsk — książ. wojsk. Nr 0236161 ser. „A" wyd. przez WKR Gdańsk; przepustka wyd. przez Stocznię Gdańsk. 176

Romanowicz Paweł — Próchnik, pow. Elbląg — tymcz. zaśw. tożsam. wyd. przez Prezdium GRN Łęcze. 134

Regent Józefina — Orłowo, Wielkopolska 40 — tymcz. dow. tożsam. wyd. przez Prezydium MRN Gdynia. 200

Sendecki Jan — Gdańsk-Olszynki, Ścieżki 20 — dow. osob. wyd. przez Prezydium GRN Mumiatyczyn, pow. Chrubieszów. 192

Sawicki Franciszek — Chrzanowo, pow. Lębork — książ. wojsk. Nr 0272508 ser. „A" wyd. przez WKR Gdynia. 185

Tackowiak Alojzy — Wrzeszcz, Konrada Leczkowa 19 — tabl. rower. Nr U-02482 wyd. przez Prezydium MRN Gdańsk. 161

Urbańska Janina — Gdańsk, Mostek 32 — karta rozp. wyd. przez b. władze okupac. 156

Ujazdowska Natalia — Wrzeszcz, Danusi 4c — karta rozpozn. wyd. przez b. władze okupac. 199

Wójcik Henryk — Elbląg, Ułańska 7 — zaśw. rejestr. Nr 4517/P wyd. przez WKR Pułtusk. 1561

Wierciński Jan — Załęże, pow. Kartuzy — dow. tożsam. konia Nr E-157831 wyd. przez Prezydium GRN Przodkowo pow. Kartuzy. 150

Welz Józef — Gdynia, Batorego 32 — dow. rejestr. Nr. 05852, przyczepy samoch. m-ki „Lindner" wyd. przez Przydium WRN Gdańsk. 194

Wiśniewski Hieronim — Stanisławowo, pow. Gdańsk — zaśw. III rejestr. pobor. Nr 75556 wyd. przez WKR Gdańsk. 196

Wiśniewska Józefa — Stanisławowo, pow. Gdańsk — 2 dow. tożsam. konia NrNr E 143534 i 228441 wyd. przez Prezydium GRN Miłocin, pow. Gdańsk. 197

Zawadzki Waldemar — Gdańsk-Siedlce, Powstańców Warszawskich 36 — karta repatriac. wyd. przez Pełnomocn. Rządu do Spraw Ewakuac. Wołkowysk. 218

Zdrojewski Mieczysław — Gdynia, Kartuska 17 — książ. wojsk. Nr 028702 ser. „B" wyd. przez WKR Gdynia; tymczas. dow. tożsam. wyd. przez Prezydium GRN Pokrzydowo, pow. Brodnica; stała przepustka Nr 830 wyd. przez Zjedn. Stocznie Polskie Gdynia. 221

Do Prenumeratorów!

1) Przypominamy o konieczności uiszczania prenumeraty, wyłącznie na r-k czekowy PKO Gdynia Nr XI-4208/431, gdyż wszelka zwłoka spowoduje wstrzymanie wysyłki Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku.

2) Każdorazową zmianę adresu, nazwy instytucji lub firmy Prenumeratora, należy w interesie własnym, komunikować Redakcji Dziennika Urzędowego.

3) W wypadku nieotrzymania kolejnego numeru Dziennika należy po reklamacji w urzędzie doręczającym zawiadomić o tym niezwłocznie Redakcję Dziennika Urzędowego.

4) Przy zgłaszaniu korespondencyjnym ogłoszenia o utraceniu dokumentów należy we własnym interesie podawać czytelnie imię, nazwisko i właściwy adres zamieszkania oraz szczegółowe dane (data wystaw. dokumentu, dokładny Nr i przez kogo wydany).

REDAKCJA

Adres Redakcji: Prez. Woj. Rady Nar. Gdańsk — Okopowa 5

Prenumerata roczna wynosi zł 45,—, półroczna zł 24,—, kwartalna zł 15,—. Wpłaty należy wnieść z góry na konto P. K. O. XI-4208/431. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się.

Ceny ogłoszeń: Zł 240,— cała strona, zł 210.— 3/4 strony, zł 165,— — 1/2 strony zł 90,— — 1/4 strony, zł 60,— — 1/8 strony. Groszy 90 za 1 wyraz. Drobne ogłoszenia (o zagub. dokum.) zł 9,— — ryczałt. Ogłoszenia tabelaryczne i cyfrowe — 50 % drożej.

Wnioski ogłoszeń przyjmuje się od godz. 10—12 w pokoju Nr 12, telefon 319-41—48, wewn. 222.

Cena 2 zł 40 gr

G.Z.G. Gdańsk,
Zam. 59. 1000 egz. 8. II. - 18. I. 51. W-2-12550

ODBIORCA: